

[Robert Mikkelsen.]

en Rehabilitering. Det synes under disse Bestræbelser kun at volde Regeringen ringe Bekymring, at den Befolkningsgruppe, hvis Forhold Spørgsmaalet angaar, ved sine Repræsentanter enstemmigt modsætter sig dens Forslag. Det synes kun at volde ringe Bekymring, at Loven naturnødvendig maa medføre ikke blot Uro og Usikkerhed paa en Række væsentligt administrative Omraader, men ogsaa en Række Urimeligheder og Uretfærdigheder, som rammer andre og langt større Kredse end dem, hvis Interesser det er Forslagets Hensigt at varetage.

Det er vel rigtigt, at det er stødende for Retsbevidstheden — saaledes som den højtærede Finansminister sagde — at tillade skærpene Anke af en Dom, der paa Afsigelsestiden var upaaankelig, men det er sandelig lige saa stødende, at tillade ensidig Anke til Formildelse, som Lovforslaget gør. Det er ikke Retfærdighed at tolerere enhver Uanstændighed, det er ikke Retfærdighed ensidigt at hjælpe en uværdig Tjenestemand, saaledes som Forslaget gør, naar det tillader Tjenestemanden at anke til Formildelse, uden at det offentlige Repræsentant faar Lov at kræve Skærpelse, hvor Skærpelse forekommer denne Repræsentant det rette. Det staar udtrykkeligt i Lovforslaget, at hvor Anke alene drejer sig om Pensionens Størrelse, kan der ikke paastaas Skærpelse, og det kan kun dreje sig om Pensionens Størrelse; der er jo ikke Tale om Skærpelse, naar det drejer sig om Afsked, for naar man er afskediget, saa er man afskediget, og det kan ikke skærpes.

Jeg skal i Dag afholde mig fra Kritik af Forslagets Enkeltheder, som ellers i høj Grad opfordrer og indbyder til Kritik. Jeg vil nøjes med at pege paa et enkelt Forhold, som Lovforslaget aabenbart slet intet Hensyn har taget til. Det er Hensynet til Vidnerne.

Efter Sagens Natur maa det være saaledes, at Afgørelsen i disse Sager me-

get ofte maa bygge paa Vidnesbyrd, som er aflagt af den paagældendes undergivne og Kolleger. Det er ikke nogen behagelig Stilling at møde som indkaldt Vidne for under Strafansvar at afgive Forklaringer imod sin overordnede; det er især en ubehagelig Stilling, naar Vidnet maa skønne, at den overordnede, trods hans Vidnesbyrd, vil vende tilbage til sit Embede.

Dette Forhold gør sig allerede nu uheldigt gældende, og efter det foreliggende Forslag vil Vidnernes Stilling blive fuldstændig kompromitteret. Det Vidne, paa hvis Udsagn fældende Kendelse er afsagt, kan nu indkaldes paa ny. I Mellemtiden er der gaaet flere Aar, siden de Ting foregik, han skal udtale sig om; der er ogsaa gaaet maaske et Aar eller mere, siden han sidst som Vidne ved Tjenestemandsd. m. m. udtalte sig om det samme Forhold. Han ved, at Ankesdomstolen kun kan formilde; han ved, at Sagen ikke er gaaet til Ankesdomstolen, uden at Ankenævnet har tilladt det, og han maa naturligvis opfatte allerede dette som et Fingerpeg i Retning af, hvordan Afgørelsen vil blive. Og saa skal han altsaa enten under Strafansvar gentage en Forklaring om Ting, der selvfølgelig efterhaanden har slettet sig i hans Erindring, en Forklaring desuden, som vil gøre fremtidigt Samarbejde mellem den paagældende og anklagede lige pinligt og umuligt for begge Parter. Eller ogsaa skal han tage den menneskelige Konsekvens af Situationen og sige, som han uden Skade for sin Samvittighed oftest vil kunne sige, at han ikke mere med Sikkerhed tør fastholde det, som tidligere blev fundet fældende for den anklagede.

Vidnet bliver altsaa tvunget ind i dette urimelige Retsmaskineri, tvunget til mod sine inderste Følelser, imod sin Retsbevidsthed at medvirke til Oprensning for den, han selv finder uværdig. Dette har intet med Retfærdighed at gøre. Til Fordel for nogle faa slappe, holdningsløse og nationalt uværdige Tjene-